

De zegen van Jezus' menselijkheid

De Zoon van God is mens geworden. Dat is een wonder waarover ik mijn leven lang mijn verbazing niet te boven zal komen. Als ik zie wat mensen elkaar aandoen, hoe ze zich aanstellen, als ik hoor wat mensen soms zeggen, naarmate ik mijzelf wat beter leer kennen, durf ik het soms bijna niet te geloven: dat de Zoon van God mens is geworden. Echt mens is geworden!

Een delicate zaak?

We durven het soms bijna niet te geloven. Christenen spreken vaak over Jezus' menselijkheid op een wijze die de indruk wekt alsof het hier om een heel delicate kwestie gaat die heel kies behandelt dient te worden. We spreken over Jezus' òmwandeling op aarde. Als betrof het het bezoek van de koningin aan een volksbuurt. Hij was er wel. Maar (natuurlijk) niet echt. Preken over Gethsèmane is moeilijk: Jezus is daar zo schokkend menselijk in zijn strijd om God gehoorzaam te zijn. òVader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan. Hij zweet er bloed. Het is bijna gènant om dat van je Heiland te zeggen. Laat staan om te verkondigen dat dit evangelie is!

Wij en Jezus' menselijkheid.

Goed beschouwd is dat een heel vreemde zaak. Dat mensen zovèél moeite hebben met uitgerekend Jezus' menselijkheid. Sommige gelovigen hebben meer moeite met Jezus' menselijkheid dan met zijn goddelijkheid! Al snel geef je Jezus' menselijkheid voor hun gevoel te veel gewicht en haal je Jezus als Zoon Gods omlaag. Daar zit iets in van menselijke zelfvervreemding. Zou daar niet een verband tussen liggen? Hen verband tussen het niet uit de voeten kunnen met Jezus' menselijkheid en het niet uit de voeten kunnen met je eigen menselijkheid als gelovige? We zijn als christenen soms zo druk in de weer om de menselijkheid in ons geloof toe te dekken of zelfs te ontkennen. We hebben daar hele technieken voor ontwikkeld.

Je menselijkheid ontkennen.

Het is heel menselijk dat je in de gemeente soms niet uit bepaalde problemen kunt komen. Ook Paulus wist hier van. òWij zijn om raad verlegen, schreef hij aan de gemeente te Korinthe (2 Kor. 4:8). Maar hoeveel voorgangers en kerkenraden zullen menen, dat zij het zich als leidinggevend geestelijk niet kunnen permitteren om tegen elkaar en tegen de gemeente te zeggen dat zij het óók niet weten? In de onzekerheid van de situatie wordt dan krampachtig gezocht naar zekerheden uit de Schrift of uit het gemeentelijk huishoudelijk reglement om eigen onzekerheid toe te dekken.

Mens durven zijn omdat Gods Zoon het wilde zijn.

Dat Gods Zoon er voor gekozen heeft om echt mens te zijn geeft me moed om zelf mens te zijn: om ook als gelovige helemaal mens te zijn, in alle beperktheid én zwakheid die daar bij hoort. Gods Zoon heeft mens willen zijn. Hij zag er wat in. De vleeswording van het Woord houdt in dat ik mijn eigen menselijkheid mag aanvaarden omdat Gods Zoon haar heeft aanvaard. Weinig werkt in de gemeente zo creatief als het woord willen hebben dat je mens bent. Juist in deze uitgesproken erkenning wordt Gods macht vaardig over onze zwakke menselijkheid. òAls ik zwak ben, ben ik machtig (2 Kor. 12:10).

Olof de Vries